

Централізована бібліотечна система
Деснянського району
м. Києва

Центральна районна бібліотека № 141

"Бо я - українець"

**Володимир Кирилович
Винниченко**
(1880-1951)

(До 130-річчя від дня народження)

Бібліографічний покажчик

Київ, 2010

Бібліографічний покажчик **„Бо я – українець”** – видання, спрямоване на всебічне висвітлення матеріалів про життя та творчість українського прозаїка, драматурга, художника, політичного та державного діяча, голови Генерального Секретаріату за часів Центральної Ради, Голови Директорії (1918-1919 років) Володимира Кириловича Винниченка.

Мета видання – розкрити постать письменника, художника, історичної особи, яка є визначальною в історії України.

Посібник складено на основі літератури, яка є у фонді Центральної бібліотеки № 141 та матеріалів, відображених на web-сайтах Інтернету. Джерела подано за період з 1972 по 2010 роки.

Матеріал в покажчику розташований за рубриками, в межах підрубрик – за алфавітом прізвищ авторів та назв творів.

Покажчик має довідковий апарат, до якого входять: передмова, вступна стаття, допоміжні покажчики: web-бібліографія, іменний покажчик авторів, зміст.

Відбір матеріалу закінчено 1 липня 2010 року. Посібник буде цікавим не тільки тим, хто захоплюється творчістю письменника, художника, історичної особи, але і тим, хто вперше знайомиться з видатною особистістю.

Укладач : Рокіта Р. О.

Редактор : Баранова Н. А.

Відповідальний за випуск : Курило Т. І.

Зміст

I. Вступ _____	4
II. Біографія _____	6
Ранні роки _____	6
Гімназія _____	7
Революційна діяльність _____	8
Події 1917-1918 років _____	9
Еміграція _____	10
III. Літературна творчість _____	12
перший період _____	14
другий період _____	15
IV. Повернення картин В. Винниченка на Батьківщину _____	18
У. Вшанування пам'яті В. Винниченка _____	20
VI. Твори В. Винниченка _____	21
VII. Література про життя та творчість _____	23
VIII. Адреси web-сайтів _____	30
IX. Іменний покажчик _____	31

Вступ

**Можна жити, а можна існувати,
Можна думати - можна повторяти.
Та не можуть душу зігрівати
Ті, що не палають, не горять!
Люди всі по-своєму уперті:
Народившись, помирає кожна.
А живуть століття після смерті
Ті, що роблять те, чого "не можна".**

/В. Симоненко/

Однією з яскравих і талановитих постатей української культури ХХ століття, що з особливою повнотою відбила характер доби, її морально-естетичні пошуки, найбільш гостро відчула суть трагедії – народження нового морального катарсису – і порушила питання про природу та філософію щастя, була постать Володимира Винниченка, який поєднав у собі притаманну своєму поколінню віру у досягнення соціальної гармонії з пошуком причин недосконалості сучасного життя.

Це привело письменника до формування власної концепції ціннісного виміру людини і будування щасливого буття на засадах гармонійної взаємодії особистості і суспільства, глибинної внутрішньої кореляції морального існування людини з активно впливаючими на неї підсвідомими бажаннями і початками буття.

Постать В. Винниченка як відомого драматурга і суперечливого політика у різні часи викликала інтерес дослідників, однак його філософсько-етичні погляди і шукання лишалися, здебільшого, поза увагою: їх глибинна суть й дотепер є недостатньо висвітленою.

Нині Винниченко широко і глибоко входить у культурне сьогодення незалежної України.

Його твори пробуджують національну свідомість. Політик, письменник, художник, він ще має розкритися рідному народові різнобарвними гранями свого великого таланту.

Письменника, творчість якого спричинила розвиток нового напрямку в українській літературі, слава якого гриміла на рідній землі майже три десятиліття, було грубо, безжально викинуто зі скарбниці національної культури, його твори вилучено з бібліотек, а на його ім'я було накладено табу.

Та, нарешті, настав час, коли можна і говорити про В. Винниченка, і читати його твори, і глибоко вивчати його життя і творчість.

Вимушена еміграція жалем, тугою озвалася у серці письменника, але була надзвичайно плідною, творчою.

Винниченко залишив нам величезний доробок: повісті, оповідання, драматичні твори, щоденники, листи. В українську літературу ввірвався яскравий метеорит, бунтівливий дух революціонера в житті та в літературі. Він бачив і сприймав життя в усій повноті його суперечностей, сам переживав багато драматичних ситуацій, які відобразив у своїх творах емоційно, гостро, з усією повнотою самовираження своїх героїв.

**Бути українцем – це значить
бути постійно в стані
доказування свого права на
існування**

В. Винниченко
„Щоденник”, 1923 рік.

Біографія

**Володимир Кирилович
Винниченко – одна з ключових
постатей української історії
й культури перших
десятиліть ХХ століття,
який, поринувши у вир
політичного життя, став заступником
голови Центральної Ради М. Грушевського,
очолив перший український Уряд, а
наприкінці 1918 року був ініціатором
формування і першим головою Директорії
Української Народної Республіки.**

Ранні роки

Володимир Винниченко народився **26 липня 1880 року** в місті Єлисаветград у селянській родині. Раніше були поширені помилкові дані про те, що місцем його народження є село Веселий Кут Єлисаветградського повіту на Херсонщині (нині с. Григорівка Новоукраїнського району Кіровоградської області).

Батько його, Кирило Васильович Винниченко, замолоду селянин-наймит, переїхав із села до

Єлисаветграду й одружився з удовою Євдокією Павленко, народженою Линник. Від першого шлюбу мати Винниченка мала троє дітей: Андрія, Марію й Василя. Від шлюбу з Кирилом Винниченком народився лише Володимир.

У народній школі Володимир звернув на себе увагу своїми здібностями, і через те вчителька переконала батьків, щоб продовжили освіту дитини. Незважаючи на тяжке матеріальне становище родини, по закінченні школи Володимира віддано до Єлисаветградської гімназії.

Гімназія

Гімназійне начальство, учителі, а за ними й учні зустріли малого українця насмішками. Його українська вимова, бідна одежа та інші ознаки пролетарського походження викликали ворожість в учнів гімназії.

Таке ставлення вперше викликало у малого Володимира свідомість того, що на світі не всі люди рівні, що світ поділений на бідних і багатих.

Усвідомлення свого становища не пригнітило малого, але викликало в нього протест та дієву реакцію: бійки з учнями, розбивання шибок у вчителів. Протести проти соціальної та національної нерівності заклали основи його революційності на все життя. У старших класах гімназії він взяв участь у революційній організації, написав революційну поему, за яку одержав тиждень «карцеру», а згодом його виключили з гімназії.

Але Володимир не кинув своїх студій. Він продовжував готуватися до матури (атестату зрілости) і склав іспит екстерном до златопільської

гімназії. Не зважаючи на виразну нехіть учителів видати учневі «атестат зрілости», під натиском директора гімназії Володимир одержує диплом.

Революційна діяльність

У 1901 році він вступив на юридичний факультет Київського університету і того ж року створив таємну студентську революційну організацію, яка звалась «Студентською громадою». Вступив до Революційної української партії (РУП), яка з 1905 року стала називатися Українською соціал-демократичною робітничою партією (УСДРП). За її дорученням проводив агітаційно-пропагандистську роботу серед робітників Києва та селян Полтавської губернії, за що 1903 року був заарештований, виключений з університету й ув'язнений до одиночної камери Лук'янівської в'язниці в Києві, звідки йому згодом вдалося втекти.

Незабаром новий арешт, дисциплінарний батальйон. Але він знову втік і нелегально відбув у еміграцію. Ризикуючи життям, не раз переходив кордон, беручи участь у переправці революційної літератури в Росію. Після чергового арешту й ув'язнення із загрозою довічної каторги Винниченку за допомогою товаришів вдалося вирватися з рук царської охоранки.

Не ризикуючи далі, він емігрував. За кордоном активно співпрацює з С. Петлюрою в журналі «Украинская жизнь», разом із М. Грушевським видає часопис «Промінь». Та на початку Першої світової війни Винниченко повернувся до Росії і жив до 1917 року під чужим

ім'ям переважно в Москві, займаючись літературною діяльністю.

Події 1917–1918 років

Одразу після Лютневої революції Винниченко переїхав в Україну і взявся до активної політичної роботи. Став членом Центральної Ради. Згодом очолив Генеральний секретаріат і став генеральним секретарем внутрішніх справ.

Він автор майже усіх декларацій і законодавчих актів УНР. Саме Володимир Винниченко проголосив I Універсал на 2-ому військовому з'їзді 23 червня 1917 року та Декларацію Генерального секретаріату 27 червня 1917 року на пленумі Центральної Ради.

22 серпня 1917 року Центральна Рада ухвалила першу конституцію України. Згодом через виникнення протиріч Винниченко вийшов із уряду. Однак уже менше, ніж через місяць він знову його очолив.

Наприкінці жовтня делегація УЦР відбула до Петрограду, де стала свідками повалення Тимчасового уряду і захоплення влади більшовиками. Під тиском зовнішніх і внутрішніх факторів ЦР 9 січня ухвалила IV Універсал, за яким «однині Українська Народна Республіка стає самостійною, ні від кого незалежною, вільною, суверенною державою українського народу».

Під натиском більшовицьких військ уряд УНР на чолі з новим прем'єром змушений був евакуюватися до Житомира. Винниченко разом із дружиною Розалією Яківною Лівшиц поїхав на південь, до Бердянська. Під час гетьманщини жив на хуторі Княжа Гора на Канівщині, де займався літературною творчістю, написав п'єсу «Між двох

сил». Тут був заарештований гетьманською вартою у надуманій підозрі підготовки до державної змови. Але завдяки своєму авторитету його швидко звільнили з-під варти. Після чого він знову перейшов до активної політичної діяльності.

У серпні 1918 року Винниченко очолив опозиційний до гетьманського режиму Павла Скоропадського Український національний союз, рішуче наполягав на відновленні УНР, створенні її найвищого органу – Директорії, головою якої став у листопаді 1918 р. Незабаром, через суперечності із Симоном Петлюрою, Винниченко пішов у відставку та виїхав за кордон.

За два місяці до еміграції він записав у «Щоденнику»: «Нехай український обиватель говорить і думає, що йому хочеться, я їду за кордон, обтрую з себе всякий порох політики, обгороджуюсь книжками й поринаю в своє справжнє, єдине діло – літературу... Тут у соціалістичній советській Росії я ховаю свою 18-літню соціалістичну політичну діяльність. Я їду як письменник, а як політик я всією душею хочу померти».

Еміграція

В еміграції політична кар'єра Винниченка тривала. У Відні він за короткий час написав тритомну мемуарно-публіцистичну працю «Відродження нації» (Історія української революції. Березень 1917 р. – грудень 1919 р.) – твір певною мірою підсумковий, написаний по гарячих слідах подій. Це широкомасштабне полотно, яке є важливим джерелом для вивчення і розуміння

складних політичних процесів в Україні періоду збройної боротьби за владу.

За політичною орієнтацією Винниченко був близьким до комуністичної філософії. Але більшовики, на його думку, недостатньо враховували національний фактор. Винниченко мріяв організувати нову партію, соціальна програма якої мало б чим відрізнялася від більшовицької, однак була б «національніша», тісніше пов'язана з історичним минулим України.

Наприкінці 1919 року Винниченко спробував цю ідею втілити у життя. Він вийшов із УСДРП і організував у Відні Закордонну групу українських комуністів, створив її друкований орган — газету «Нова доба», в якій опублікував свій лист-маніфест «До класово несвідомої української інтелігенції», сповістивши про перехід на позиції комунізму.

На початку 1920 року він почав інтенсивно шукати шляхи до повернення на Батьківщину. Радянське керівництво, особисто Володимир Ленін, із прихильністю поставилося до прохання Винниченка. Наприкінці травня 1920 р. Винниченко разом із дружиною прибув до Москви, де дістав пропозицію зайняти пост заступника голови Раднаркому УСРР із портфелем наркома закордонних справ, із кооптацією у члени ЦК КП(б)У.

Коли ж він ознайомився з економічним і політичним становищем країни, державними відносинами між Росією і Україною, то зрозумів, що

його запрошують до співпраці з тактичних міркувань. Тому відмовився від участі в роботі уряду УРСР і в середині вересня 1920 року виїхав з Харкова до Москви, а звідти -знову за кордон.

Повернувшись до Відня, Винниченко виступає з критикою національної і соціальної політики РКП(б) та Радянського уряду. Він продовжує уважно стежити за подіями в СРСР, займається літературною творчістю, живописом.

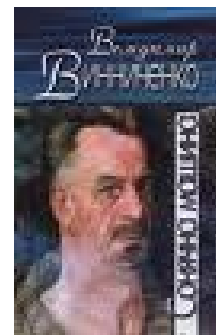
Під час німецької окупації Франції Володимира Кириловича було кинуто до концтабору за відмову співробітництва з нацистами. По закінченні війни він закликав до загального роззброєння та мирного співіснування народів світу.

Продовж останніх 25 років свого життя Винниченко прожив у французькому містечку Мужен, біля Канн, у власному невеликому будинку, де займався літературною творчістю і живописом. Понад 20 його полотен зберігаються в Інституті літератури ім. Т. Шевченка НАН України.

Помер Володимир Винниченко **6 березня 1951 року**, похований у французькому місті Мужен.

Літературна творчість

Літературна спадщина Володимира Винниченка — золотий фонд України. Він — автор першого українського фантастичного роману «Сонячна машина» (написаний у 1922—1924 рр.) перше, що трапляється на очі: «Присвячую мої сонячній Україні». Появу

перших його творів вітали Іван Франко і Леся Українка. 1902 року, в «Киевской старине» з'являється його перше оповідання «Краса і сила».

У 1909 році Михайло Коцюбинський писав: «Кого у нас читають? Винниченка. Про кого скрізь йдуть розмови, як тільки річ торкається літератури? Про Винниченка. Кого купують? Знов Винниченка». „Серед млявої тонко-аристократичної та малосилої або ординарно шаблонової та безталанної генерації сучасних українських письменників, — писав Франко в рецензії на збірку оповідань Винниченка «Краса і сила» (1906), — раптом виринуло щось дуже, рішуче, мускулисте і повне темпераменту, щось таке, що не лізе в кишеню за словом, а сипле його потоками, що не сіє кризь сито, а валить валом як саме життя, всуміш, українське, московське, калічене й чисте, як срібло, що не знає меж своїй обсервації і границь своїй пластичній творчості. І відкіля ти взявся у нас такий? — хочеться по кождім оповіданню запитати Винниченка“.

Після 1920 року Володимир Винниченко, зрозуміло, не міг так легко струсити «порох політики». Не випадково V Всеукраїнський з'їзд оголосив Винниченка ворогом народу, поставив його «поза законом».

Творчість Винниченка розпадається на два періоди: перший охоплює більшу частину його творів «малої форми» (нариси, оповідання), написаних (із 1902 року) до наступу реакції після революції 1905 року. До другого періоду відносяться оповідання, п'єси і романи, які з'явилися після революції 1905 року.

Перший період

Живлячись настроями бідняцько-батрацьких мас в епоху наростання революції (селянські рухи 1902 року) і революційними прагненнями відомої частини української інтелігенції, Винниченко уже з перших кроків своєї творчості почав розповідати нове і по-новому («Біла машина», «Контрасти», «Голота», «На пристані», «Раб краси», «Хто ворог?», «Голод», «Салдатики», «Кузь та Грицунь», «Босяк», «Терень»). Всі ці твори майже повністю позбавлені народницького підходу і забарвлення; без ідеалізації, художньо показані в боротьбі батраки, селяни і їх вороги. Автор гаряче, майже публіцистично виявляє своє ставлення до цієї боротьби, наповнюючи оповідання революційністю, художньо втілюючи класову солідарність. Саме оформлення цих творів («мала форма» — стисло, коротко, популярно) розраховане на масове споживання, на революційну функціональність. Недарма деякі з оповідань випускалися як агітброшури. Але виявляючи революційну потенцію і безперспективність батраків, селян-бідняків, Винниченко кличе до них не міський пролетаріат, який був зрусифікований і відірваний від села, а «революційну» інтелігенцію.

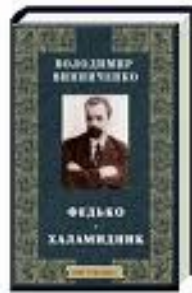
Водночас в інших своїх творах Винниченко гостро, яскраво і влучно висміює міщанські захоплення, життєві «ідеали» («Заручини»), трусливе українофільство і шалений націоналізм («забирайтеся, кацапи, із наших українських в'язниць!» — в оповіданні «Уміркований та щирий»), національне «народництво» і

«культурництво» («Антрепреньор Гаркун Задунайський», пізніше — комедії: «Молода кров», «Співочі товариства»), розкриває зміст ліберальності «рідних» поміщиків і буржуазії («Малорос-європеєць»), псевдореволюційність деяких елементів інтелігенції.

До революційних творів Винниченка потрібно віднести також його яскраві нариси і оповідання із вояцького життя («Боротьба», «Мнімий господін», «Темна сила»), а також із життя дітей («Кумедія з Костем», «Федько-халамидник»). Згодом Винниченко пише низку оповідань про революційну інтелігенцію і про інтелігенцію взагалі («Промінь сонця», «Талісман», «Студент», «Зіна», а також — «Чудний епізод», «Історія Якимового будинку», «Дрібниця», «Тайна»).

В оповіданнях Винниченко виявив високу майстерність — уміння живо, вільно, захоплюючи розповідати і яскраво, художньо показувати.

Другий період

Свій другий етап Винниченко починає драмами: «Дисгармонія», «Великий Молох», «Щаблі життя». За ними йдуть: «Memento», «Базар», «Брехня», «Чорна пантера і білий ведмідь». Незважаючи на те, що в деяких із них революційна дійсність знаходить відоме відображення (наприклад, «Дисгармонія»), вони все ж об'єктивно-занепадницькі, неревольюційні. Також неревольюційні, занепадницькі і його романи («Рівновага», «Чесність з собою», «Посвій»,

«Божки», «Хочу»). Винниченко тут уже звертається винятково до охопленої реакцією української інтелігенції. Це пояснюється поразкою революції і національного руху. Письменник-політик не бачив виходу для бідняцьких, полупролетарських категорій села. І Винниченко, не звертаючись до пролетаріату, починає боротьбу із негативними якостями інтелігентської категорії «роду людського», хоче перевиховати її і без болю вилікувати. Тому Винниченко намагається художньо розв'язувати хворобливі для інтелігента проблеми моралі, норм поведінки, проповідуючи «соціалістичну» реформу. Цим пояснюється і перехід до жанру драми, а згодом і роману.

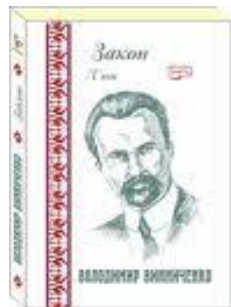
Він передусім нещадно розкриває гнійники і критикує. У цій критиці він жорстокий і відвертий, але і поверховий, частково публіцистичний. Тут Винниченко у більшості випадків займає позицію індивідуального удосконалення. Протестуючи против бруду, Винниченко виводить «позитивних» реформаторів, які сповідують свободу особистості по відношенню до колективу, «чесність із собою» тощо.

Винниченко розвиває і свій стиль, почавши із удосконаленого новими формальними елементами і мотивами реалізму перших оповідань; далі він дедалі більше переходить до імпресіоністичного стилю, яке у бездоганному вигляді можна побачити в творах і малої («Промінь сонця», «Зіна») і великої форми («Записки кирпатого Мефістофеля»). Психологічний реалізм як перехідний етап панує в перших романах і більшості

драм, які вирізняються сценічністю, гостротою і цікавістю інтриги, яка побудована на контрастах.

Найкращі твори Винниченка відзначаються великою майстерністю. Імпресіо-нізм його характерно вирізняється, наприклад, фіксацією дієвих, пере-важно зорових деталей, а також тонких і водночас гостро діючих психологічних рухів-рефлексів. Сюжет, часто банальний і несклад-ний, Винниченко завжди загострює антитезами, а також несподіваними зовнішніми ефектами, насичуючи свої твори актуальними проблемами.

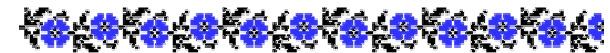

В еміграції Винниченко активно береться до літературної роботи з 1925 року. Його п'єси «Брехня», «Чорна Пантера і Білий Медвідь», «Закон», «Гріх» перекладаються на німецьку мову і з'являються в театрах Німеччини та інших європейських країн. Друкуються і перекладаються його романи «Чесність з собою», «Записки Кирпатого Мефістофеля»... На екранах Німеччини в 1922 році демонструється фільм «Чорна Пантера».

Не забувають про Винниченка і в Україні. Київський державний драматичний театр імені Івана Франка здійснює постановку п'єси «Над». Проблеми сценічного втілення п'єс обговорювали з драматургом Костянтин Станіславський і Володимир Немирович-Данченко, Микола Садовський і Гнат Юра. Лесь Курбас у своєму «Молодому театрі» поставив «Чорну пантеру і Білого Медвідя» за участю режисера-постановника Гната Юри.

Володимир Винниченко — письменник світового рівня. В роки радянської влади його було викреслено з української літератури. Однак нині важливим є берегти його заповіт: **«Стійте всіма силами за Україну...»**

Літературна спадщина Володимира Винниченка становить золотий фонд української літератури.

Картини Володимира Винниченка повернулись на Батьківщину

Оцінити художні твори одного з керманців Української Народної Республіки Володимира Винниченка нині можуть жителі його «малої Батьківщини» – у Кіровограді, колишньому Єлісаветграді.

Виставу художньої спадщини голови уряду УНР приурочили до 20-річчя

проголошення Декларації про державний суверенітет України, і 130-річчя від дня народження Винниченка. Процес повернення Винниченкових робіт українському глядачеві тривав майже двадцять років.

Уродженець Єлісаветградщини (нині – Кіровоградщини), Володимир Винниченко, висловлюючись сучасною лексикою, був першим прем'єром Української Народної Республіки. Винниченко відомий також як прозаїк, публіцист, драматург і художник.

Після його смерті в еміграції 1951 року, родинний архів перевезений до Української вільної академії наук у США. Згідно із заповітом удови Винниченка, архівом розпоряджалась Академія, але за однієї умови: **у разі відновлення Незалежності України, архівні матеріали мали повернутись на Батьківщину.**

І упродовж двадцяти років, фактично від дня ухвалення Декларації про державний суверенітет, Україна вела переговори зі США та Францією: у результаті, архів по частинах перевезений до України. Про це розповів один із ініціаторів повернення архіву – віце-президент Києво-Могилянської академії Володимир Панченко.

Відкриваючи зал Винниченка-художника у Кіровоградському обласному художньому музеї, він зазначив: «Звичайно, ця нинішня подія – абсолютно фантастична! Особливо, якщо подивитись на неї очима самого Винниченка. Малювати він

починав в Єлісаветграді, тому що тут були малювальні класи, які не пройшли повз нього. Отже, якісь перші навички малювання і живопису він здобував саме у рідному місті. Хоча більш професійне малярство у нього пов'язано уже з еміграцією, і саме там він створив оту сотню робіт, частина з яких виставлена тут».

Вшанування пам'яті Володимира Винниченка

В Шевченківському районі м. Києва є :

Бібліотека імені В. Винниченка

01025, Київ, вул. Велика Житомирська, 26

Тел.: (044) 279-46-73

Меморіальна дошка Винниченку Володимиру Кириловичу встановлена на стіні будинку №14 по бульвару Тараса Шевченка

Ювілейна монета 125 років від дня народження В. Винниченка

В 1990 році була заснована **Міжнародна літературна премія ім. Володимира Винниченка** за особливі досягнення в літературі, мистецтві та за благодійницьку діяльність.

Твори Володимира Винниченка

Винниченко, В. К. Твори. В 2 т. Т. 1. – К. : Дніпро, 2000. – 584 с.

Винниченко, В. К. Твори. В 2 т. Т. 2. Сонячна машина : роман. – К. : Дніпро, 2000. – 624 с.

Винниченко, В. К. Вибрані твори. – К. : Сакцент Плюс, 2005. – 256 с.

Винниченко, В. К. Вибрані твори. – Х. : Ранок : Веста, 2005. – 352 с. – (Програма з літератури).

Винниченко, В. К. Вибрані твори : оповідання ; На той бік : повість ; Записки Кирпатого Мефістофеля ; Сонячна машина : романи / В. К. Винниченко ; передм. Л. С. Дем'янівської. - К. : Грамота, 2005. - 926 с. : портр.

Винниченко, В. К. Вибрані твори : оповідання, повість, п'єси / упоряд. текстів, передмов та приміток О. М. Савченко. – Х. : Ранок, 2003. – 352 с. – (Програма з літератури).

Винниченко, В. К. Вибрані п'єси. – К. : Мистецтво, 1991. – 604 с. – (Бібліотечна серія).

Винниченко, В. К. Вибране : для середнього та старшого шкільного віку. – К. : Школа, 2002. – 304 с. – (Шкільна хрестоматія).

Винниченко, В. К. Записки Кирпатого Мефістофеля : роман, повість, оповідання, п'єса. – Х. : Фоліо, 2006. – 382 с. – (Українська література).

Винниченко, В. К. Заповіт борцям за визволення. – К. : Криниця, 1991. – 127 с.

Винниченко, В. К. Краса і сила : повісті та оповідання / передм. І. О. Дзевєріна. – К. : Дніпро, 1989. – 752 с.

Винниченко, В. К. Між двох сил : драма на чотири дії. – К. : Бібліотека українця, 1998. – 120 с.

Винниченко, В. К. На той бік : повість / вступ. ст. Г. Костюка. – Нью-Йорк : Українська Вільна Академія Наук США, 1972. – 133 с. : портр.

Винниченко, В. К. Оповідання ; Слово за тобою, Сталіне! : роман ; Чорна Пантера і Білий Медвідь : п'єса. – К. : Наукова думка, 2001. – 440 с. : портр. – (Б-ка школяра).

Винниченко, В. К. Сонячна машина : науково-фантастичний роман. – К. : Сакцент Плюс, 2005. – 640 с.

Винниченко, В. К. Федько-халамидник : оповідання : для мол. шк. віку / худож. Л. Ілчинська. – К. : Веселка, 1991. – 95 с. : іл..

Винниченко, В. К. Честность с собой : повесть ; Записки Курносого Мефістофеля : роман /

пер. с укр. – М. : Худож. лит., 1991. – 464 с. – (Забытая книга).

Література про життя та творчість Володимира Винниченка

Барабан, Л. Драматургія Володимира Винниченка : новий погляд // Український театр. – 2002. - № 4-5. – С. 32.

Бондаренко, А. Художнє мовомислення п'єси : дар інстинкту і інстинкт дару (В. Винниченко „Чорна пантера і Білий медвідь” // Дивослово. – 2005. - № 8. – С. 51-53.

Брайко, Олександр. Натуралістична поетика і дискурси раннього модернізму : "Рівновага" Володимира Винниченка і "Біля останньої межі" Михайла Арцибашева // Слово і час. - 2010. - № 7. - С. 14-29. - Бібліогр. : с. 29-30

Веселовська, Г. Граємо Винниченка : [Винниченко драматург] //Український театр. – 2004. - № 4. – С. 2-6.

Винниченко, Володимир. Відповіді на запитання часопису “Сьогодні”// Сучасність. - 2000. -№ 6. - С. 106.

Володимир Винниченко – художник : альбом /упоряд. та комент. С. Кальченка ; передне слово М. Жулинського ; вступ ст. О. Федорука. – К. : Мистецтво, 2007. – 352 с. : іл. – (Архітектурні перлини України).

Вишенський, С. „Сонячна машина” і зачарований маршрут : [В. Винниченко] // Українська культура. – 2005. - № 7-8. – С. 26-27.

Власенко, С. Листи Володимира Винниченка : виставка, присвячена 130- річниці від дня народження В. Винниченка у приміщенні Центрального державного архіву громадських об'єднань України // Урядовий кур'єр. – 2010. – 27 лип. - С. 5.

Горбань, А. Роман В. Винниченка „Хочу!” у дзеркалі „ псевдолюбовних” колізій //Слово і час. – 2004. - № 2. – С. 13-19.

Гуменюк, В. Європейська модерна драма як тло творчих пошуків В. Винниченка // Всесвіт. – 2002. - № 1-2. – С. 169-180.

Гуменюк, В. Крим як антонім лиха у драмі В. Винниченка „Гріх” // Українська мова й література в середніх школах, гімназіях, ліцеях та колегіумах. – 2001. - № 6. – С. 35-40.

Гуменюк, В. П'єса Володимира Винниченка „Закон” // Дивослово. – 2002. - № 4. – С. 6-8.

Денисюк, Т. Новелістика Володимира Винниченка : поетика сюжету і композиції // Українська мова і література в школі. – 2003. - № 1. – С. 59-61.

Дідівська, Г. До історії однієї книги : [про повість „На той бік”] // Бібліотечний вісник. – 1996. - № 4. – С. 17-18.

Епістолярний діалог Володимира Винниченка з Розалією Ліфшиць (1911-1918).

Рік 1916-й. / підготовка текстів і примітки Н. Миронець// Слово і час. - 2010. - № 7. - С. 105-114. - Закінч. Початок : №№ 9-10 - 2007; №№ 1,3,6-8 - 2008; №№ 2,4,6,12- 2009; №№ 1,3 - 2010 .

Заболотна, Т. Приватна кореспонденція В. Винниченка і візантійська епістолярна традиція // Київська старовина. – 2003. - № 5. – С. 89-93.

Кальченко, С. А. Повернення малярської спадщини В. Винниченка //Слово і час. – 2000. - № 7. – С. 58.

Капрійські сюжети : італійська проза М. Коцюбинського та В. Винниченка / упоряд. В. Панченко. – К. : Факт, 2003. – 495 с.

Клочек, Г. Психологія натовпу у творчості В. Винниченка : на матеріалі оповідань „Салдатики” та „Студент” // Українська мова й література в середніх школах, гімназіях, ліцеях та колегіумах. – 2001. - № 3. – С. 40-54.

Ковалик, М. Різними шляхами до краси : [іще дві недруковані п'єси В. Винниченка] // Слово і час. – 2004. - № 11. – 79-81.

Ковальчук, О. Анатомія гріха : драма В. Винниченка „Гріх” // Дивослово. – 2003. - № 10. – С. 49-51.

Ковальчук, О. Гримаси танатологічного : краса у лабіринті смерті : [два автори про один твір - п'єсу В. Винниченка „Чорна пантера і Білий медвідь”] // Дивослово. – 2005. - № 8. – С. 45-50.

Ковальчук, О. Щастя як проблема буття : психологічний аналіз оповідання В. Винниченка „Момент” //Диво слово. – 2003. - № 3. – С. 56-57.

Костюк, Г. Володимир Винниченко – маляр : [до 120-ї річниці з дня народження письменника] //Дивослово. – 2000. - № 7. – С. 2-5.

Кошова, І. „Записки Кирпатого Мефістофеля” у контексті Фройдівської теорії сексуальності (В. Винниченко) // Березіль. – 2002. - № 1-2. – С. 171-176.

Кошова, І. Творчий полілог : [В. Винниченко і західноєвропейська література початку ХХ століття] // Слово і час. – 2002. – № 2. – С. 43-48.

Крупкова, Н. Роман В. Винниченка „На весах жизни” у дзеркалі російської критики // Київська старовина. – 2000. - № 1. – С. 119-127.

Кульчицький, С. В. Володимир Винниченко / С. В. Кульчицький, В.Ф. Солдатенко. - Київ : Альтернативи, 2005. -376 с. :іл., порт. – (Особистість і доба).

Лохіна, Є. Пошуки морального абсолюту : [ранні драми В. Винниченка] // Слово і час. – 2001. - № 10. – С. 43-50.

Мацевко Л. Засоби характеротворення в малій прозі Володимира Винниченка // Дивослово. – 2000. - №4. - С. 11-14.

Михальчук, Н. Тіло центричність у моделі художнього світу : [оповідання В. Винниченка „Момент”] // Слово і час. – 2002. - № 2. – С. 39-43.

Одинець, І. Дорогий скарб нашого народу // Українська література в загальноосвітній школі. – 2001. - № 1. - С. 4-6.

Панченко, В. Є. „Бо я – українець” : літературний портрет Володимира Винниченка. – К. : Веселка, 2003. – 38 с. – (Урок літератури).

Панченко, В. Є. Володимир Винниченко : парадокси долі і творчості : книга розвідок та мандрівок. – К. : Твім інтер, 2004. – 288 с.

Паскевич, Н. Володимир Винниченко : програмні тексти, ілюстрації, пояснення, завдання, тести. – Львів : Все увито ; К. : АртЕК, 2001. – 64 с. – (Усе для школи ; Українська література ; 10 клас ; Вип. 6).

Пастух, Б. До гармонії – через саморозвиток художніх ідей : [про роман В. Винниченка „Записки Кирпатого Мефістофеля”] // Урок української. – 2006. - № 3-4. – С. 45-47.

Печарський, Андрій. Нарцисизм і трансформація особистості в житті і творчості В. Винниченка // Слово і час. - 2010. - № 7. - С. 3-14 : фото. - Бібліогр. : с. 13-14.

Погорілий, С. Неопубліковані романи Володимира Винниченка : роман. – Нью-Йорк : Українська Вільна Академія Наук у США, 1981. – 212 с. – (З нашого минулого, ч. 4).

Політичний проєкт В. Винниченка 1936 року : [невідомий лист письменника до Сталіна] // Українська культура. – 2005. - № 7-8. – С. 32-35.

Попович, Мирослав. “Я роблю так і інакше робити не можу...” // Слово і час. - 2000. - № 7. - С. 56.

Романишина, Наталія. Використання групових форм роботи у практиці поглибленого аналізу тексту малої художньої форми : на прикладі новели В. Винниченка „Момент” // Українська література в загальноосвітній школі. - 2010. - № 3. – С. 7-10.

Свербілова, Т. Пророк та самогубство : [(п'єса В. Винниченка в контексті драматургії експресіонізму та постекспресіонізму)] // Слово і час. – 2005. - № 10. – С. 8-17.

Сиваченко, Г. Винниченків "Конкордизм" у биддистському та психоаналітичному вимірах // Слово і час. - 2000. - № 8.

Сиваченко, Галина. “Кому повім печаль мою?..” : [неопубліковані щоденники В. Винниченка] // Київська старовина. - 2000. - № 3. - С. 150.

Сиваченко, Г. Конкордизм Володимира Винниченка в екзистенціалістському дискурсі // Слово і час. - 2001. - № 9. – С. 33-39.

Тарнавська, М. Винниченко – англійською : англійські переклади В. Винниченка // Всесвіт. – 2002. - № 11-12. – С. 144-145.

Федорук, О. Винниченко – художник „Еколь де Парі” // Слово і час. – 2002. - № 2. – С. 76-82.

Федченко, П. Коли і де народився Володимир Винниченко? // Слово і час. - 2000. - № 7. - С. 6-8.

Хархун, В. З історії вивчення літературної творчості В. Винниченка // Київська старовина. – 2000. - № 1. – С. 128-133.

Хархун, В. Твір, відкритий для інтерпретацій : роман В. Винниченка „Записки Кирпатого Мефістофеля” у дзеркалі рецептивної естетики // Українська мова й література в середніх школах, гімназіях, ліцеях та колегіумах. – 2002. - № 3. – С. 89-94.

Хороб, С. Українська і західноєвропейська експресіоністська драма : поетика діалогу й реплік : [М. Куліш та В. Винниченко] // Зарубіжна література. – 2003. - № 3. – С. 49-52.

„Яка страшна річ політика” : несподіванки еміграційного епістолярію В. Винниченка / передмова В. Панченка // Вітчизна. – 2003. - № 3-4. – С. 100-117.

Яновська, Л. Він з нами не на тиждень – назавжди : 130 років від дня народження В. Винниченка – автора 14 романів, понад 100 оповідань, 23 драматичних творів, більш як 100 картин // Урядовий кур'єр. – 2010. – 27 лип. – С. 1,5.

Адреси web – сайтів

[http://uk.wikipedia.org/wiki/Винниченко В.](http://uk.wikipedia.org/wiki/Винниченко_В.)

Картини Володимира Винниченка повернулись на Батьківщину
<http://www.radiosvoboda.org/content/article/2102053.html>

Кафедра української мови та літератури. Володимир Винниченко.
<http://kafedra.blog.net.ua/ukrajinski-pysmennyky/volodymyr-vynnychenko/>

Кульчицький С. Останні роки життя В. Винниченка
[http://www.history.org.ua/JournALL/pro/10/1.pdf - j](http://www.history.org.ua/JournALL/pro/10/1.pdf-j)

Оповідання Володимира Винниченка для дітей та методика їх вивчення на уроках позакласного читання та в позаурочний час
<http://www.ukrlit.vn.ua/article/25.html>

Винниченко Володимир Кирилович
http://www.chl.kiev.ua/95/Writer_1/Vunnuchsp.html

Іменний покажчик авторів

Б

Барабан, Л. 23
Бондаренко, А. 23
Брайко, О. 23

В

Веселовська, Г. 23
Винниченко В. К. 21, 22, 23
Вишенський, С. 24
Власенко, С. 24

Г

Горбань, А. 24
Гуменюк, В. 24

Д

Денисюк, Т. 24
Дідівська, Т. 25

Е

Епістолярна 25

З

Заболотна, Т. 25

К

Кальченко, С. А. 25
Капрійські 25
Клочек, Г. 25
Ковалик, М. 25
Ковальчук, О. 25, 26
Костюк, Г. 26
Кошова, І. 26
Крупнова, Н. 26
Кульчицький, С. В. 26

Л

Лохіна, Є. 26

М

Мацевко, Л. 27
Михальчук, Н. 27

О

Одинець, І. 27

П

Панченко, В. Є. 27
Паскевич, Н. 27
Пастух, Б. 27
Печарський, А. 27
Погорілий, С. 28
Політичний 28
Попович М. 28

Р

Романишина Н. 28

С

Свербілова, Т. 28
Сиваченко, Г. 28

Т

Тарнавська, М. 29

Ф

Федорук, О. 29
Федченко, П. 29

Х

Хархун, В. 29
Хороб, С. 29

Я

Яка 29
Яновська, Л. 29

